

[Ragnhild Andersen.]

eftermiddags om de enlige mødre. Det ærede medlem foreslog, at indtægtsgrænserne blev forhøjet, så at flere mødre fik mulighed for at få bidrag udlagt af det offentlige.

Jeg må deraf også forstå, at det ærede medlem tænker sig at medvirke til gennemførelse af et forslag som det, vi stillede her sidste vinter om indtægtsgrænsens forhøjelse; på daværende tidspunkt støttede det ærede medlem os desværre ikke. Det er nemlig så rigtigt, som det er sagt, at det er et af de områder, hvor man må komme de enlige mødre til hjælp. Men ikke alene de enlige mødre sidder forfærdende hårdt i det, det samme må siges om rentemodtagerne, de gamle og invaliderne.

Resolutionen fra alders- og invaliderentemodtagernes sammenslutnings møde i Herning taler sit tydelige sprog om, hvilke store vanskeligheder de gamle og invaliderne må kæmpe mod. Invaliderne bragte det særskilt til udtryk på det store møde i Odd Fellowpalæet. De ønskede arbejde til dem, der kan skaffes arbejde til, og forsvarlig hjælp til de mange familier, som ikke kan leve trygt af invaliderenten. Mit parti har jo også i den anledning stillet et forslag på rigsdagen, og jeg håber, at vort forslag for rentemodtagernes vedkommende vil møde velvilje og inden-længe komme til behandling. Jeg ved vel, at man her vil sige, at der sidder en kommission, så meget mere som socialdemokratiet har offentliggjort det forslag, det har fremsat i kommissionen om i løbet af 30 år at nå frem til en pensionsordning for alle gamle. Det foreslås ligeledes at forhøje grænsen for tilgangen til 62 og 67 år. Da forslaget jo ikke alene ligger i kommissionen, men også er draget frem her under finanslovdebatten af den socialdemokratiske ordfører, vil jeg gerne sige, at mit parti ikke kan have noget at indvende imod, at socialdemokratiet fremsætter det principielle synspunkt, som mit parti har gjort gældende i mange år: at der bør sikres alle mennesker ret til pension på deres gamle dage. Hvad aldersgrænsens forhøjelse angår, er vi imidlertid modstandere. Men dette forslag om pension ligger foreløbig i kommissionen, og om det egentlig vil vække begejstring hos de nuværende rentemodtagere, at man i kommissionen sysler med tanken om „eventuelt“, „muligvis“, „engang ad åre“, „måske i løbet af 30 år“ at skabe tålelige vilkår for de gamle,

det tillader jeg mig at betvivle. Det er nemlig ikke veksler på fremtiden, det er ikke sød fremtidsmusik, vore gamle og invaliderne trænger til, det er mærkbare forbedringer allerede nu, de har brug for. Kan det da ikke lade sig gøre at hjælpe rentemodtagerne til forsvarlige kår allerede i dag? Jo, det kan det. Sandheden er jo, at det, der virkelig stiller sig hindrende i vejen, er den oprustningspolitik, den krigspolitik, der føres af regeringen og af flertallet her på rigsdagen. Det er klart, at når der skal anvendes 1 200 mill. kr. til oprustningsformål, så betyder det, at de fleste af disse midler i virkeligheden, jeg tillader mig at sige stjæles fra de gamle, invaliderne, fra de enlige mødre og deres børn, fra de arbejdsløse og syge mennesker her i landet. Der kunne udrettes megen samfundsgavnlig politik, hvis oprustningspolitikken standsedes og disse mange millioner anvendtes dels til arbejdsgangssætelse, dels til udbygning af den sociale for-sorg. Jeg opfordrer til, at dette må ske.

Lynnerup Nielson: Der er fra flere sider under denne finanslovdebat fremsat ønsker og henstillinger om, at der måtte blive sat arbejde i gang. Der er fremdraget fjordudbygninger, havneanlæg — altsammen ting, som ganske naturligt kunne medvirke til at mindske arbejdsløsheden og tillige bevirke, at de ønsker, som har været næret af befolkningen gennem årtier, kunne blive realiseret, og altsammen er det ting, som trænger sig på og kræver deres løsning. Det kan vist siges, at næsten hver eneste landsdel har sine ønsker og sine problemer, som må løses. Ligesom Frederikshavn har sine havneforhold, hvis løsning mere og mere trænger sig på, ikke mindst for fiskernes vedkommende, har man også i samme by banegårdsflytningen, der kunne give mulighed for en langt bedre byplansudvikling. Sådan set er der problemer nok, der er modne til løsning. Den nødvendige arbejdskraft er jo tilstede og desværre altfor mange steder i stort overmål. Hele sommeren har der været arbejdsløshed, og det meste af sommeren endda meget stor arbejdsløshed i forhold til tidligere somre. Det virker derfor noget mærkeligt, at arbejdet med flytningen af Skive banegård skal gå så uendelig langsomt, som tilfældet har været. Jordarbejdet blev påbegyndt for ca. 2 år siden. Det skulle koste ca.